

כל הבשר פרק שמיני חולין

מסורת הש"ס

(א) שנה ד' לעיל יב.
(ב) (פסחים)
(ג) (לעיל ז):
(ד) לקמן ק"ו. פסחים
(ה) (ד' נס"ח): הנקשים,
(ו) (ועי' חוס' לעיל ד'
ד"ה ונסבין ותוס' מנחות
כ"א. ד"ה דס ותוס' פסחים
ע"ד. ד"ה ה"ל מליצתא).

הנהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה קישות וכו' אל כל סבין כלי' וזהו לי' נמחק: (ג) תוס' ד"ה אלג וכו' מירק שנפלט: (ד) ד"ה תרי וכו' בקיטין בדבר ומותר:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
(א) תום ד"ה (נעמוד
הקדום) הלכתא וכו' ומיהו
ע"כ נ"ב ע"י מהר"ם
לובלין וכשרות פנדות
הגרשוני פ"י הנה"ח ודו"ק:

מוסד רש"י

לכך תיכול עליה כורא
דמלחא. נכדיותא אהר
ליה. כשחמוד לי כור של
מלת אומר קן טעמו של
דכר (שבת ד' ובעייז טרובין
לו. ולעיל יב.) אשנא
אהרנא לשכחאל עליה
סור של מלת חל תוכל
לשחוטם וז' לו (שבת שסו.)
דכמבא. כותח וזית ציה
נפויבי דחלנא (פסחים עו.)
מליח הרי הוא כרותח.
ראה לעיל ד' א

רבינו גרשום

[illegible]

כלומר אולי שחוקים
בשר: האי את לי
איסורא בעיניה.
במלח [אתא] איסורא
בעיניה אבל בחלא ליתא
לאיסורא בעיניה דניסם
בחלא: ההוא בר יונה
נפול לכדא רבכמא. חי
דנש לא צלי ולא במורש
אבל מליח היה: הגי מלי
אזא נאכל מחמת מלחו.
כלומר דמלוח ובר דמא
דאין כל אדם יכול לאוכלו
סמני מלח שבו: אבל
אזא נאכל מחמת מלחו.
כלומר האי בר יונה לא
היה מליח ביותר ולא בלע
הי: והגי מלי חי אוכל
צלי בעי קליפיה. כלומר

אלא השמוניות כף ועומד
למקום חתך גורר מעט
עלו בקערה מותר לאוכלן
הממש אלא נותן טעם הבא

דאגב חורפיה בלע א
פסקיה ואכיל = קילחי
אסירי יואי פתך בר
בעא מיניה רב דימי
כדא דמלחא גבי כ
האסור דחלא מאי אמ
לכי תיכול עלה בור
האי איתיה איסורא
איסורא בעיניה הוהו
האסורא ויחידה

[illegible]

יוֹסֵף צָבָר. כִּשְׁהוּא חוֹמֶךְ מִן
 וְנִגְלַע בּוֹ: וְהָיָה דְּלֹאסְמִיךְ.
 מִלִּי דְּלֹאכְרִיב. שְׁנֵקֵב הָדֵס
 גַּד שְׁנֵרָה מִשְׁנֵי דְּרִדְרִין:
 הָאִתּוּ מוֹחֵל הִיזָּא מִן
 לְהֹרֹא לִיב לְכַלְבִּי. לְהֹרֹא
 שְׁרִי וְלִשְׁמִיעָה סְפִי לִי
 מִלִּי הָאִתּוּ מִשּׁוֹס דְּלֹאסְטִיטִים
 יִין הַבֶּשֶׂר: אִין מִנִּיחִין
 שִׁינְלָה. שִׁיחָא כָּל דְּמִי
 שְׁהִבָּר מַעֲלֵה עֵשֶׁן.
 יוֹן שַׁל וְתֵן שְׁמֵהּ שׁוֹמֵת
 וְמוֹתָן נוֹטָף הֵן מַעֲלִין עֵשֶׁן.
 הַתְּחַמּוֹן שֶׁל דָּד גַּחֲלִים
 גַּלְלִי דְּמִלְחָא. בִּין עַל
 דְּאֵל מַחֲלָה לְשׁוֹלִים:
 וְתַשְׁבִּיעַ

[illegible]

כל קישות גריר לבי
 ילפתא שרי :דסילקא
 דלפתא שפיר דמי
 וב נחמן מהו לאנחוי
 דכמכא אמר ליה
 ליה 'שרי ומאי שנא
 דמלחא מאי מעמא
 בעיניה והאי ליתיה
 בר גזלא דנפל לכדא
 דיננא בריה דרבא
 אן חכים למישרי כי
 דיננא בריה דרבא
 אמר שמואל מליח
 לי היכא דאינו נאכל
 כותחא הרי נאכל
 חיי אבל צלי בעי
 ולי כוליה אסור ואי
 אסור אמר רב נחמן
 נקד עליה בשר אסור
 וקד והני מילי דאבריה
 קלישתא לית לן בה
 רב הונא ידויב ליה
 שרי לכבול עלמא
 אלמא אסור שאני רב
 בא 'אביל ליה וקרי
 נחמן אמר שמואל
 בשר עד שיכבה כל
 גא ידעינן מר זוזרא
 משתעלה תימרתו
 דלמא תתאה מוטא
 מר רב אשי לית ליה
 תרתין גללי מלחא
 ומשפיה

לחיות שיהא בן יומו מותר
לחמור שומין כרישין וצלה
והיכל דחמין ונתן בקדשה
טעם הצלוע בירק (ב) ופסל
בוכבים נעשה הירק כילו נג
אחש הסכין מקונת ואין בן
בדאמר גבי חלמית

מזהו לאנחנו ברא דרשנא
לאסור מטעם זה לה
החלג דהתם מזה יפה של
שעתיקו לחזה של אפל
שכר ודחלי פי דרך לת
הכוחה לפסו ויחזור וית
החזרת שפחו. הר"ר יעקב י
שנמלחה יפה ע"ה חזית
מלחמו א"ר נמלח ענין
הוא מאן דמלח גי'ראל בש
איש נאכל מרוב מלח שב
דשיא פי ריש גמולא כפר
נמלח כל בשר אסור לאסור
הא כי הו לאמורה לא ל
דלות דשיעור מלחה כשי
קרא הא לאו הכי (וכו') א
הי אי נאכל מחמת מל
לקדמה אלתא דמלחה) א
ולו למ"ד (ועל דף קמ"ה) א
עורב זו ושוב לא יעני
המותר ולא דמי לאסור
פי מה שפירש בחלוקה
גרידא לא להרבות שאלו לא

פסחים דף ק"ג:) אין טשין התגור בנחלה
ויסוק התגור ולא כפי בקומו אין ראה
ס"ב ליה בקומו וקומ' טעם דר' נחמן
ל' לתגור להקנות יפה כשנדבק ב'
השטמנות והיה ר' עקיב' דר' שיוקא ור'
לדקדק דאפילו נתבשלו שרי חמירין
פרק דם חטאת (והחם דף ק"ג.) דכל
יום ויום נעשה הישול לחצירו ומותר
לשל שלמים האידנה בקדרה ששכל
בשל שלמים אמתול ללה חמירין דק
ממעט בנחילה שלמים דהאידנה
מאוס טעם שי הוא ומתבטל קודם
שיבא לידי טעם ואין לומר דשאני
החס דהס טעם שלשי' לפי שי' מים
בקדרה מותר וס' יהיו ופי' הגי'ם
מוחלים שנבשלו במים בקדרה ועוד
דנ"ב שפוד ואכלה מיימי בסוף מסי'
ע"ו (ק"ג.) ההיא דכל יום ויום
ועד עשה לחצירו א' ומיהו ע"ב
אין ראה משה דהא אפילו בשל ע"ב

חטאת שרי לנצל בזהות קדרה
 שמים כנף מחבת ע"י (סס) והרי
 ממעט ובכיתלה דמחסי לזרס
 ונשס ונעבדס דלזן באלתס ארס
 מזכר כהזס וגס מפסלי כיוזא דהז
 טעס שז באסור ועל כרזחן הסס
 הזו טעזח מזס דמזן כמזז
 מהורזתא כטל כרזז וככלז מקדס
 זוקומה אלזורזתא זקרתז
 שמשחמשז כזן כשר שזדחז במחבת
 של חלב ככלי ראשז ושזיהס כז יוזן
 עז לאסור אפזלו אס נזחזר לא דוקא
 שז אלל אפזלו נזחשלו אס השמזזז
 בעזן על הקערזת דהז כספז שלל
 נתקנז דאסר כזקערס ללשזן אחר
 ואפזלו אזן שזמזזז בעזן אסור
 דהקערזת זקעזש במחבת ונפלט
 טעס מזז חז והז טעס שז באסור
 ועוד דלל דמז כלל לדגס שעלו
 כקערז דהא כשהטעס שז של כשר
 ושל חלב כזכס כמזס מזד נאכז
 המזס וזחזרז וזסרזן הקערזת
 וזמקזחז וזס האלז אזז כז יוזן

אגב חורפיה בלע. יש ליחזר שלא
בסבין חולבת משום דחריפי טובא
אלא מיס רוחח מותר בששים לבטל
מן הסבין אבל חתכו בסבין של עובד
ואריך ששים לבטל הידק ואריך עיון
ומי אי חורפא דידהו מחליא לשבא
ה אינ מעמידין (פ"ו דף טז.)

בחדר כרא דבסבא א"א אסור. אין
במנה אחת דה של שבר אלל דה של
זול משה על ול אלל הכה לז מסקי
המזה במנה ולל ידע וימלה ממנו
מומן כתבשיל ויחשיבן שמא יפול מן
התכשיל: הני מ"י דאינו נאכר
אלל המיר פסח אחת גימיה מלאה בשר
ולאמר דלל חשיב אינו נאכר מחמת
כדאמר פירק הלל גדול (על דף עה)
חייב משום מעבד ומוקי לה דכעי
עד ששוריה ומדיו במים ענין בשר
גד הנשה (על דף יז): דמייח עלה
לה רוחא וההיא פינא דהוא צי רבי
כפ' הקנטרס ואור"ח דלל מליתא
ל"ה משום דמליה הרי הוא כרוחא
ס' ליביי מלה והא נפק ליה מותרת
מדפטר ס' שמלחו כמו ד' כשכלו
לגריי שאל יא ואלל מחמת מלתיא:
ל' לפוחטו אסור יס להמיר כאן ולא
מרי גללי דמלאה דכיון שהדס נפרש
לפוחטו ולעיל דהם אין האיסור יולא
דדוקא נקט מרי גללי אלל הרבה
v:

עין משפט
גד מצות

א ב מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת
מחללות תפודות אל
ה טושים יד אל
ספיה ה
ד (מי) שם ע"ש
נכ"מ טושים שם
ספיה ה
ד (מי) שם ע"ש
נכ"מ טושים שם
ספיה ה
ו ה ו' שם ו' נכ"מ
וע"ש נכ"מ ו' נכ"מ
יד אל ה ספיה ה
ו ה' שם אל ה
ו' ו' שם ו' נכ"מ
ספיה ה
ה טו שם אל
ה טו שם שם
ספיה ה
ש ש' שם אל
ט ספיה אל
טו שם אל
טושים יד אל ספיה
ה ו' שם אל
צ ל מ' שם אל
ספיה ה

5777

שנקטורוד"א
(שנקטורוד"ד). ריו"ר-רס.

דבינו גרשום (דמשק)

[illegible]

(א) נראה דל"ל נדחי לא פבר